

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Calvinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

16. Qui vos audit, me audit. Qui vos spernit, me spernit. Qui autem me spernit, spernit eum qui misit me.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39463

parati sumus hoc dicere. Planum igitur & perspicuum est, quòd à Christo hanc sibi potestatem dari petunt, non eam sibi in manu sua esse putant.

Deinde non ideo Christus Apostolos reprehendit, quòd quasi Helix imitatores esse vellent, & Patrum suorum exempla præposterè sequi; sed quòd non adverterent se huiusmodi Patrum non esse filios, nec ad illum spiritum pertinere quem illi acceperunt, seueritatis scilicet, quæ in timore suos contineret (quæ fuit veteris populi disciplina) sed ad spiritum mansuetudinis & misericordiæ, quæ per amorem alliceret, qui Euangelicus spiritus est. Sic enim illorum temeritatem corrigit: *Nescitis cuius spiritus estis*, id est, nescitis quem spiritum habere debeatis, videlicet Euangelicum, non legalems mansuetudinis, non seueritatis, denique ad adificationem, non ad destructionem. Nam & ego magister vester non veni

Patrum imitationem Christus non reprehendit.

Consequencia Caluiniana absurditas.

animas perdere, sed saluare. Hic est germanus huius loci sensus. Nulla igitur est ista consequencia: Apostoli & noui testamenti ministri non debent veteris testamenti Patres in eo quòd illius testamenti statum concernit, imitari, quia diuersus est vtriusque testamenti spiritus, diuersa ratio: ergo filii noui testamenti, Christiani fideles, non debent imitari præ exempla sanctorum Patrum eiusdem testamenti. Hæc est Caluini consequencia vana & improba. Nos, quum sanctorum Patrum exempla sequimur eiusdem testamenti & status Patres sequimur, qui eundem spiritum acceperunt quem nos, ideòque quum eos imitatur, dici nobis non potest: *Nescitis cuius spiritus estis*. Ac per hoc factum istud Apostolorum nihil prorsus contra fideles Christianos facit, qui sanctorum Patrum exempla piè ac studiosè imitantur. Adiungit alium locum ex Ioan. 4. cap. de Samaritanis, qui suorum Patrum præcepta ex u idololatriam suam fucabant. Sed quum ad eum locum ventum fuerit, ei respondebitur.

IN LVCAE CAP. X.

15. *Qui vos audit, me audit. Qui vos spernit, me spernit. Qui autem me spernit, spernit eum qui misit me.*

Ecclesiastica auctoritatis commendatio.

Insignis est in his verbis auctoritatis Ecclesiastica commendatio: ex quibus ista sequuntur. Primum, per Ecclesiæ Præpositos Christum loqui, ideòque illa

non se infalli
clesiæ
Sic en
mediu
sancti
vox er
tione
Christ
que ap
cander
cepra
Calu
mum k
ipsum a
icere, q
salo. A
nu ex
gnitas,
culus e
fouet.
illum &
nistri p
hic à C
obrud
Ecclesi
rumlib
quam C
Ecclesi
deliter
est, Iud
perhib
dubiar
Iudæi,
dem si
non. D
& iuba
bens il
culo e
audire
Aud
est (in

non secus ac Christo obediendum. Deinde, Ecclesiae vocem infallibiliter esse veram, quia Christi vox talis est. Tertiò, Ecclesiae vocem sine exceptione aut conditione esse audiendam. Sic enim audiri Christus debet. Quartò, Ecclesiae vocem esse medium necessarium & efficax, cooperante cum ea Spiritu sancto ad fidem ingenerandam. Tale enim medium Christi vox erat quum Iudæis prædicaret. Denique quicquid in ratione docendi ac ea quæ ad salutem pertinent præcipiendi Christus Iudæis fuit, idem Christianis Ecclesia: & quamcumque apud eos fidem & auctoritatem Christus habere debuit, eandem nunc apud Christianos habet vox, doctrina, & præcepta Ecclesiae.

Calvinus agnoscit hoc loco docere Christum, *præstantissimum hunc esse Dei cultum, & optimi odoris sacrificium, audire ipsum ore hominum loquentem; & nos eius verbo non secus subjicere, quod per homines adfertur, quam si descenderet ipse de caelo.* Addit tamen conditionem, *si Ecclesia fideliter suum munus exequitur; & ait: Sicuti magnificè extollitur Pastorum dignitas, qui sincerè & fideliter munus suum exercent; ita ridiculus est Papa cum suis, dum hoc prætextu tyrannidem suam fouet.* Sed non videt cæcus hæreticus hanc exceptionem in illum & in quoscunque Pastores retorqueri. Ridiculi sunt ministri prædicantes cum suis, dum prætextu externi ministerij hic à Christo magnificè commendati suas hæreses mundo obrudunt. Exceptione enim hac semel admissa, *si fideliter Ecclesia docet*, non verè tantum Ecclesiae Præpositi, sed quorumlibet sectarum ministri, omni prorsus auctoritate & fide, quam Christus hic illis dat, spoliabuntur. Certum quidem est, Ecclesiae obediendum esse, quatenus fideliter docet: sed an fideliter doceat, non est nostrum in dubium vocare. Certum est, Iudæos debuisse Christo obedire quatenus testimonium perhibebat veritati: sed an illud faceret, non erat Iudæorum in dubium vocare, sed simpliciter credere. Quare sicut Christo Iudæi, sic nos Ecclesiae simpliciter credere debemus; non quidem siue vera doceat siue non, sed siue id nobis constet siue non. Dubitandum non est, quin sicut Pater mittens Christum, & iubens eum audiri, sic Christus mittens Ecclesiam, & iubens illam audiri, sua sapientia disposuerit ut sine villo periculo erroris tam Ecclesia à nobis quam Christus à Iudæis audiretur.

Audiamus tamen Calvinii cavillum in contrarium. *Certum est (inquit) non ita loqui Christum ut ius sibi à Patre datum homini*

Calvini
evasiones
contra ip-
sum mili-
tant.

Ecclesia
simpliciter
ab omnibus
credendum.

Caluini
menda-
cium.
Ioan. 17.

Christus
docendi mu-
nus in Ec-
clesiam re-
signauit.

Ioan. 3.

Caluini
impostura.

Rom. 10.

Melanch-
thonis eua-
gio.

hominibus resignet, sed tantum ut à contemptu vindicet suum Euangelium. In his paucis verbis mentitur & fallit impostor. Purum mendacium est, quod dicit Christum ius sibi à Patre datum hominibus non resignasse. Illa enim resignatio quæ ad docendi munus, de quo hinc agitur, conceptis verbis apud Ioan. legitur. Ait ibi Christus. *Ego te clarificaui super terram. Opus consummaui quod dedisti mihi ut faciam. Manifestaui nomen tuum hominibus.* Paulò post. *Ego dedi eis sermonem tuum. Sanctifica eos in veritate; sermo tuus veritas est. Sicut tu me misisti in mundum, & ego eos misi in mundum.* Dicit apertè se munere suo iam defunctum, idem in Apostolos resignasse. Sed & hoc loco duos gradus ponit Christus doctrinæ ad homines allatæ. Primum quòd Pater illum misit & docuit, cui obedire oportuit. Secundum quòd ille mittit Apostolos, quibus est obediendum. Quare quam dixisset, *Qui spernit, me spernit*; adiecit, *Qui spernit me, spernit eum qui misit me.* Sicut ergo Christus in Euangelio dicit, *Omne ius dedit Pater filio*; sic Chrysostomus dicit, *Hoc autem ius video datum sacerdotibus.* Atque hoc quidem Caluini mendacium est.

Fallit impostor, quum dicit, Christum *ita loqui ut à contemptu vindicet suum Euangelium.* Id enim non nisi conuoluerent facit Christus hoc loco. Sed ita loquitur Christus immediatè & proximè, ut à contemptu vindicet Euangelii ministros & prædicatores. Non enim dicit, *Qui Euangelium audit, me audit*; sed Ecclesiæ ministros alloquens dicit, *Qui vos audit, me audit.* Obediendū immediatè personis loquentibus est, quia *fides est ex auditu.* Doctrinæ Euangelicæ creditur mediatè voce Ecclesiæ. In hoc fallit & fallitur hæreticus.

Sed inuertit penitus alius hæreticus hæc verba hoc modo. *Qui vos audit, me audit*: id est, verbum meum non vestrum loquimini. Intelligit autem verbum scriptum. Sed hoc commentum verba ipsa euertunt. Neque enim adhuc scripturatum erat verbum istud, quod nunc Scripturam vocamus; neque Scripturam audimus quatenus Scripturam, sed legimus; neque prædicatio Apostolica alia est, quàm vox audita. Hanc vocem Christus esse suam dicit, qua per Apostolos loquitur. Sic Ecclesiæ vocem, Dei vocem esse dicimus, quia Deus per Ecclesiam loquitur; & quia Ecclesia non suum, sed Dei verbum infallibiliter accipit, tenet, docet. Præterea manifestè dicit Christus hæc verba in eum finem, ut Apostolorum auctoritatem declararet & commendaret: idèoque statim adiunxit: *Qui*

spernit, me spernit. Debent ergo illa verba, *Qui vos audit, me audit,* similem sensum habere; neque sic intelligi, quasi præscriberent Apostolis, quibus verbis in docendo uti deberent, scripto videlicet vel scribendo potius Christi verbo, ut iste negator intelligit (hoc enim & alibi eos perspicue docuit, & hic nihil minus tractat) sed sic intelligi, ut euidenter demonstrant, quantam verbis Apostolicis, & consequenter aliis Ecclesiarum magistris ipsorum successoribus (alioqui enim stultus iste cauillator nihil de his verbis sollicitus esset) autoritatē deferre atque tribuere debeamus. Et dicit Christus, sic illos esse audiendos, & cum tanta autoritate, ac si Christum ipsum loquentem audiremus. Ut autem huius cauillationis vanitas adhuc magis perspicua fiat, pone Regem aliquem, qui Prætorum constitutus, ei dicat, *Qui tuam sententiam audit, meam audit; & qui tuam spernit, meam spernit.* Si hic rebelis aliquis aut pertinax litigator audiat contra se Prætoris sententiā ferri, quæ tamen non sit ipsa lex scripta regalis, sed legis ipsius expositio prætorica, quæro an litigatoris esset bona exceptio dicentis: *Tua interpretatio & sententia me obligare non potest, sed Regis tantum imperium.* Quod enim tibi Rex dixit, *Qui tuam sententiam audit, meam audit,* idem dixit, quia tu non debes nisi verba Regis & leges regias & imperiū Regis loqui. Quare, nisi Rex me condemnet, adhuc mea causa bona est. At ut nemo est hodie hæreticus alicuius cerebri, qui non aperte videat hanc cauillationem friuolam esse, & meram improbi hominis euasionem, ut Prætoris autoritatem declinet; sic planè in ipsis hæreticis respectu Christi & Ecclesiæ eius se res habet.

27. *Diliges Dominum Deum tuum ex toto corde, & ex tota anima tua, & ex omnibus viribus tuis, &c.*

Propter huius præcepti verum sensum non intellectum *Lex Dei* hæretici hodie omnes tam hoc præceptum quam totam *an præcipiat quod præstari non potest.* legem ad obseruandum esse impossibilem docuerunt. Quorum vestigijs insitens hoc loco Calvinus, ita scribit. *Certum est in lege præscribi hominibus quomodo vitam formare debeant, ut salutem coram Deo sibi comparent. Quod autem lex nihil aliud quam damnare potest, non fit doctrina vitio, sed quia impossibile nobis est præstare quod iubet. Ergo quæquam ex lege nemo iustificatur, continet tamen lex ipsa summam iustitiam: quia non falsò salutem promittit suis cultoribus, si quis plenè obseruet quicquid mandat.* Hæc ille. Docet impostor in lege summam